

OLÁH ANDRÁS

két átszállás között

OLÁH ANDRÁS (1959) | Mátészalka

keményedik a hang
 így van ez ha kocsmák huzatos teraszáról
 figyeled a felhajtott gallérú életet
 menekülni kell
 bóklászni csellengő utasok között
 szembogarad szomorú szemrehányás
 mikor romlottunk el
 miért keressük az utca túloldalát
 hová lett a postaláda résein
 kikandikáló levél
 magadra maradtál
 a hirtelen beálló csöndben
 nincs ebben semmi feltűnő
 de nem lehet mindenki egyszerre vak
 s már hiába integetsz
 a mihaszna csöndet nem töri meg
 a végtelenített délután mint régen
 amikor pályaudvarokon
 vagy parkok padjain hálósákban
 töltöttük az éjszakát
 míg rendőrnek álcázott díszletmunkások
 át nem rendezték a színpadot
 – mindig úton voltunk
 zsebkendőnyi valóságban
 két átszállás között

nem értem hogy történhetett

villódzó neonfényvel babrál a szürkület
 goromba csönd az árkádok alatt
 valaki fázik – vadászles
 bújjik meg a fagyos föld felett –
 nincs más kijárat
 ahol kimenekíthetnéd a szégyenérzetet
 a büszkeség otthon felejtí titkait
 elviselhetőbb lenne részegen
 nem kifeszítve örökérvényű ígérek között
 nem érted hogy történhetett
 gyártani kellett valami kifícamodott
 ideológiát míg allergiás kényszerek
 elő nem varázsoltak
 egy régi Cseh Tamás-dallamot
 – de ez már kórházi csempehideg
 konok nulla fok
 hiába számolod a sarkokat
 a ritmus alig szívárogo át
 s a lüktető artériát átszúrják
 a mentőautók villódzó fényei